

[Aksel Larsen.]

store netop for et land med Danmarks økonomiske struktur, med Danmarks produktion og med Danmarks geografiske beliggenhed.

Man har i snart mange år fremstillet det, som om Danmark modtog veldædig økonomisk hjælp fra Amerikas Forenede Stater. Hvordan det i virkeligheden forholder sig med denne hjælp, kan jo ses af, at Danmark er blevet fattigere for hvert eneste år, vi har modtaget den såkaldte hjælp, og iøvrigt er det ikke sandt, at Danmark er så svagt, at det trænger til fattighjælp udefra. Danmark kan udmærket vel klare sig selv. Vort landbrug og vor industri har så store produktions- og eksportevner, at Danmark selv kan klare sine økonomiske problemer, vel at mærke hvis de bliver klareret på dansk og ikke på amerikansk.

Går man denne vej, som vi kommunister så tit har opfordret til, så bedres valutastillingen uden forbrugsnedskæringer, så kan leveforholdene og socialforsorgen forbedres, og det kan vel at mærke ske uden nye skatter for den arbejdende befolkning.

Et vigtigt led i en sådan politik er det naturligvis, at staten for alvor begynder at spare. Den bør spare på den største udgiftspost af dem alle — på militæret. Overfor de mange krav om en nedsættelse af militæruddgifterne har det ærede medlem hr. Bundvad i mandags i „Dagens Nyheder“ indigneret spurgt — jeg beder om tilladelse til et citat —:

„Hvad er det da, man vedrørende militærbevillingerne vil have nedskæringer på, når det ikke skal gå ud over forsvarets effektivitet? Er det officerernes lønninger? Eller de værnepligtiges beskedne dagpenge? Er det orlovsrejserne, eller er det soldaternes civilundervisning? Vil man have soldaternes fritidsmuligheder beskåret, eller vil man have flere soldater brokket ind på belægningsstuerne, end tilfældet allerede er? Eller skal der spares på kostforplejningen? Det er sådanne spørgsmål, der må besvares, og flere med, og sker det, vil forslagsstillerne kunne regne med en saglig drøftelse og vurdering af hvert enkelt forslag.“

Det er mildest talt påfaldende, at det

ærede medlem hr. Bundvad i sin lange opremssning af besparelsesmuligheder glemmer den eneste, hvorom der er stillet praktiske forslag. Vi kommunister har jo i folketinget stillet forslag om nedsættelse af militæruddgifterne derved, at man straks hjemsender alle værnepligtige, der har gjort tjeneste i 12 måneder eller derover. En sådan foranstaltning vil ikke alene vække tilfredshed hos de værnepligtige og være til gavn for erhvervslivet, men den vil samtidig betyde en besparelse på i hvert fald 200 mill. kr. om året, formodentlig endda mere. Samtidig vil det i enhver henseende være til gavn for Danmark og være ekstra vel motiveret ved vendingen i den internationale situation.

Det erkendes jo nu fra omtrent alle sider, at der er meget stærke tegn på international afspænding, men det er ikke nok at erkende dette og at glæde sig over det. Man må også have pligt til selv at være med til at føre afspændingen videre og stabilisere den for derved at skabe grundlag for en varig fred. Det kan gøres ved indsats i De Forenede Nationer. Det kan gøres ved at hjælpe med til at få konflikter ud af verden overalt, hvor de måtte forekomme.

I denne forbindelse ønsker jeg at sige et par ord om Nordisk Råd. Der er for mig ingen tvivl om, at dengang Nordisk Råd blev til, havde man fra meget stærke kræfters side den bagtanke og hensigt med det, at det skulle danne en bro mellem Atlantpagten og Sverige og om muligt også mellem Atlantpagten og Finland. Med den betydelige forandring, der er sket i den internationale politiks klima, må det antages, at faren for, at Nordisk Råd skal komme til at virke som en praktisk udvidelse af Atlantpagten og dermed til en forøgelse af den internationale spænding og en forøgelse af krigsfaren for Norden, er blevet ganske betydeligt forringet. Man har nu lov til at håbe, at Nordisk Råds virksomhed vil blive i overensstemmelse med dets erklærede officielle formål. Derfor deler jeg håbet om, at Finland nu vil anse det for muligt at slutte sig til Nordisk Råd, og hvis dette sker, tror jeg, at Nordisk Råd ikke blot kan få større betydning end hidtil i det kulturelle og økonomiske og andet samvirke mellem de nordiske lande, men også